ένα κι όμως πολλά κινήματα

δύο μεταφράσεις από τη ZAD σχετικά με την απομόνωση, τον διαχωρισμό, την καταστολή

αναρχικές/οι από τις συνοικίες της δυτικής Αθήνας και του Πειραιά

Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε από την συλλογικότητα «Αναρικές/οι από τις συνοικίες της δυτικής Αθήνας και του Πειραιά» επ' αφορμής της ανοιχτής εκδήλωσης **«Αλληλεγγύη στη ZAD»** που διοργάνωσε **το αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος Αγρός στο Πάρκο Τρίτση, το Σάββατο 9 Ιούνη 2018.** Αφορά στην ελληνική μετάφραση της ηλεκτρονικής δημοσίευσης «One but Many Movements» από την ιστοσελίδα crimethinc.com, στις 23 Απριλίου 2018.

Η επιλογή του συγκεκριμένου άρθρου -όπως θα φανεί και από τα περιεχόμενά του- συνοδεύει τη γενικότερη προσπάθεια κατανόησης και κριτικής προσέγγισης ενός καθόλα σημαντικού -αν και γεωγραφικά μακρινού- εδαφικοποιημένου κινήματος καταλήψεων γης στα περίχωρα της Νάντης στη βορειοδυτική Γαλλία (στην περιοχή Notre-Dame-de-Lands), γνωστού εδώ και πολλά χρόνια ως ZAD (Zone À Défendre - Ζώνη προς Υπεράσπιση, σε μία εκτροπή του κυριαρχικού χαρακτηρισμού της περιοχής ως Zone d' Aménagement Différé - Αναβληθείσα Ζώνη Ανάπτυξης). Μίας απελευθερωμένης περιοχής όπου στεγάζονται πολλές και διαφορετικές εναντιωματικές αντιλήψεις και πειραματισμοί, όπου μετά την επίσημη κρατική απόφαση για εγκατάλειψη του πλάνου κατασκευής μητροπολιτικού αεροδρομίου στα τέλη του 2017 (ενός αναπτυξιακού πλάνου που δημιούργησε και συντήρησε επί σχεδόν 50 χρόνια τις κοινωνικές αντιστάσεις σε αυτό με αποκορύφωμα τη ZAD), βρίσκεται υπό ασφυκτική πίεση από την πλευρά τόσο της καταστολής κυρίως μέσω της επιχείρησης «Καίσαρας ΙΙ» από τον Απρίλη του 2018 -με στρατιωτικές δυνάμεις χωροφυλακής χιλιάδων gendarmeries και δυσθεώρητο στρατιωτικό εξοπλισμό τελευταίας τεχνολογίας- όσο και της αφομοίωσης -με τα θεσμικά κελεύσματα εκ μέρους κράτους, νομαρχίας, τοπικής αυτοδιοίκησης αλλά και τη συνεργία των ΜΜΕ και πληθώρας άλλων ινστιτούτων και οργανώσεων. Με μοναδικό γνώμονα την αλληλεγγύη ενάντια στην κυριαρχική επιβολή και την κατανόηση των διακυβευμάτων που προκύπτουν και των απαντήσεων που ευδοκιμούν στο πλαίσιο του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού για έναν κόσμο απελεύθερο και ανεξούσιο.

Η παρούσα μετάφραση, αν και βρήκε διάφορες δυσκολίες απόδοσης εννοιών και εκφράσεων, προσβλέπει σε μία επακριβή αποτύπωση του λόγου της εκάστοτε πλευράς. Για την καλύτερη κατανόηση κάποιων κομβικών εννοιών, αναφέρουμε ενδεικτικά τα εξής:

- Ο όρος ***autonomy***, με όλα τα παράγωγά της, είναι ένας εδραιωμένος όρος σε πολλές περιοχές της Ευρώπης που αναφέρεται στις ευρύτερες αντι-εξουσιαστικές, αντι-ιεραρχικές, αυτοοργανωτικές αντιλήψεις, συλλογικότητες και άτομα, σε αντίθεση με την εγχώρια απόδοσή της στο πολιτικό ρεύμα της αυτονομίας. Παρ' όλ' αυτά, επιλέχθηκε η απόδοση «αυτονομία», με όλα τα παράγωγά της για λόγους ευκολίας.

- Αντίστοιχα, ο όρος ***activist*** σε πολλές άλλες περιοχές δεν αφορά στους «ακτιβιστές/ριες» με την έννοια που χρησιμοποιείται εγχώρια, αλλά με την ευρύτερη έννοια του/της αγωνιζόμενου/ης. Ωστόσο, η απόδοσή του παρέμεινε ως «ακτιβιστές/ριες».

- Ο όρος ***composition***, αν και συναντάται πολλές φορές ως «σύνθεση», δεν αφορά ποτέ στη διαλεκτική έννοια του όρου αλλά σε μία νεόκοπη ορολογία που εμφανίστηκε στη ZAD και επιχειρεί να αποτυπώσει τη σύγκλιση/συνένωση των διαφορετικών απόψεων σε μία τακτική θέση, που προσομοιάζει σε λογικές «μετώπων» και όχι συνθετικών διαδικασιών. Ως εκ τούτου, επιλέχθηκε η απόδοσή του ως «ενότητα».

για επικοινωνία:
anarxikoi_dytika@espiv.net

ΕΝΑ Κ1 ΟΜΩΣ ΠΟΛΛΑ Κ1ΝΗΜΑΤΑ

Δύο μεταφράσεις από τη ZAD σχετικά με την απομόνωση, τον διαχωρισμό, την καταστολή

Δύο βδομάδες πριν, χιλιάδες μπάτσοι των γαλλικών δυνάμεων καταστολής επιτέθηκαν στη ZAD – τη Ζώνη προς Υπεράσπιση (ZAD / *Zone a Défendre /* Zone to Defend), μια κατειλημμένη έκταση στην οποία η γαλλική κυβέρνηση προσπάθησε για δεκαετίες να κατασκευάσει ένα ευρέως αντιδημοφιλές αεροδρόμιο. Ωστόσο, κάθε σύγκρουση κρύβει κι άλλες συγκρούσεις εντός της. Μέσα στο κίνημα, έχουν υπάρξει δριμείες διαφορές ως προς το πώς να αντιμετωπίζονται οι συσχετισμοί δύναμης, το αν διαπραγματευόμαστε με τις αρχές και το πώς να αντισταθούμε στις τακτικές του «διαίρει και βασίλευε» του κράτους.

Στις ΗΠΑ, έχουμε παρακολουθήσει τον αγώνα γύρω από τη ZAD χωρίς να ισχυριζόμαστε ότι καταλαβαίνουμε όλους τους παράγοντες που επενεργούν. Ωστόσο, οι αντιπαραθέσεις που πραγματοποιούνται εκεί έχουν αντίκτυπο και στη δική μας πλευρά του Ατλαντικού. Με την ελπίδα να βοηθήσουμε κι άλλους εξεγερμένους/ες, που μπορεί να αντιμετωπίσουν παρόμοιες προκλήσεις, να σκεφτούν σοβαρά τις διαφορετικές αποχρώσεις εκ των προτέρων, έχουμε μεταφράσει δύο κείμενα από διαφορετικές πλευρές αυτών των αντιπαραθέσεων, **«ZAD: Δεύτερος Γύρος»** και **«Όταν το λάμα τσαντίζεται, το λάμα φτύνει»** (αμφότερα ακολουθούν παρακάτω με σχολιασμούς).

Παρόλο που μόνο υποθετικά μπορούμε να μιλήσουμε από αυτή την απόσταση, το γεγονός ότι οι αντιμαχόμενες πλευρές πλαισιώνουν τα επιχειρήματά τους ως ζητήματα στρατηγικής και αρχής, κάνει αναγκαίο και σε εμάς να πάρουμε θέση πάνω σε αυτά τα ζητήματα. Δεν παριστάνουμε πως προσφέρουμε μια ολοκληρωμένη ανάλυση των γεγονότων. Μπορούμε μόνο να αξιολογήσουμε τις αφηγήσεις που διατυπώνονται στα κείμενα τα οποία είναι επί του παρόντος διαθέσιμα.

Παρότι θέλουμε να ακουστούν όλες οι απόψεις σε αυτές τις συζητήσεις, έχουμε επιφυλάξεις και για τις δύο πλευρές. Ακριβώς επειδή κατανοούμε και τις δύο πλευρές σε κάθε σύγκρουση μεταξύ αντιεξουσιαστών, προσπαθούμε πάντα να είμαστε κριτικοί. Κύριος στόχος μας πρέπει να είναι να βγαίνουμε από κάθε σύγκρουση δυνατότερες και πιο ικανοί να αξιολογούμε την αποτελεσματικότητά μας, παρά να παρασυρόμαστε απλώς σε έναν ιδεολογικό πόλεμο συμμοριών γεμάτο «σοβινισμό» (σ.μ.: jingoism στο πρωτότυπο), όρκους αφοσίωσης και εκστρατείες λασπολογίας.

{Ένα μικρό ιστορικό}

Στις 17 Ιανουαρίου, στην ίδια δήλωση στην οποία ανακοινώθηκε η εγκατάλειψη του έργου της κατασκευής αεροδρομίου, ο γάλλος πρωθυπουργός Edouard Philippe δήλωσε ότι η γαλλική κυβέρνηση ήταν αποφασισμένη να ανακτήσει τον έλεγχο της ZAD:

«Αυτή είναι η δεύτερη απόφαση που ανακοινώνω σήμερα: θα τερματίσουμε την περιοχή της ανομίας που έχει ευδοκιμήσει εδώ και σχεδόν 10 χρόνια σε αυτή την έκταση...Οι τρεις δρόμοι που διασχίζουν την περιοχή της Notre-Dame-Des-Landes πρέπει τώρα να επιστρέψουν στην ελεύθερη κυκλοφορία για όλους. Οι καταλήψεις που έχουν ξεχειλίσει στον δρόμο θα εκκενωθούν, τα εμπόδια θα απομακρυνθούν, η κυκλοφορία θα αποκατασταθεί. Διαφορετικά, η αστυνομία θα φέρει εις πέρας τις απαραίτητες επιχειρήσεις... Οι παράνομοι καταληψίες αυτών των εδαφών θα πρέπει να φύγουν μέχρι την άνοιξη, διαφορετικά θα εκδιωχθούν».

Την ίδια ημέρα, ένα «επίσημο» δελτίο τύπου, υπογεγραμμένο από πέντε από τις πολλές οργανώσεις που συμμετέχουν στον αγώνα της ZAD, διαβεβαίωσε ότι θα αντιταχθούν σε όλες τις εκκενώσεις, αλλά επίσης ότι θα ικανοποιήσουν οι ίδιες τουλάχιστον μία από τις πρωθυπουργικές απαιτήσεις:

«Σχετικά με το ζήτημα του εκ νέου ανοίγματος του δρόμου D281, ενός δρόμου κλειστού από το κράτος από το 2013, το κίνημα θα πάρει την κατάσταση στα χέρια του».

Λίγες μέρες αργότερα, στις 22 Ιανουαρίου, εναντία στις επιθυμίες μιας εξοργισμένης μειοψηφίας, μια ομάδα από τη ZAD κατέστρεψε τα οδοφράγματα και τις κατοικίες κατά μήκος του δρόμου D281. Αυτό δεν εμπόδισε το κράτος να προχωρήσει σε επιδρομή στη ZAD στις 9 Απριλίου με σκοπό την εκκένωση και την καταστροφή δεκάδων κατοικιών.

Οι συντάκτες του παρακάτω κειμένου «ZAD: Δεύτερος Γύρος» και ενός άλλου κειμένου με τίτλο «Η ZAD θα επιβιώσει», που έχει κυκλοφορήσει ευρέως, δικαιολογούν τη διαπραγμάτευση με το κράτος και την καταστροφή των κατοικημένων οχυρώσεων κατά μήκος της οδού D281, με την αιτιολογία ότι ήταν απαραίτητη για να διατηρηθεί η ενότητα του κινήματος. Εντούτοις, στη βάση αυτή, η στρατηγική τους απέτυχε εντός του ίδιου της του πλαισίου. Το στοίχημά τους, αν είχε κερδηθεί, δεν θα αποτελούσε αντικείμενο ανάλυσης στις Η.Π.Α.

Η ευθύνη για τη διαμάχη καταλογίζεται στους ανθρώπους που περιγράφονται ως «υπέρμετρα ριζοσπαστικοί», τους οποίους οι συντάκτες κατηγορούν για σκόπιμη μετατροπή της επερχόμενης νίκης σε ήττα ώστε να εμφανιστούν ως ωραίοι χαμένοι - όλο αυτό επειδή δεν επιθυμούσαν να ανοίξουν τον δρόμο, τον οποίο η αστυνομία χρησιμοποίησε για να διεξαγάγει την εκκένωση. Αν αυτή η αντιπαράθεση συνέβαινε εδώ στις Η.Π.Α., θα ακούγαμε σχεδόν σίγουρα τους ανθρώπους αυτούς να αποκαλούνται «εξωτερικοί υποκινητές» και αυτοί που θα τους αποκαλούσαν έτσι, θα ήταν είτε Δημοκρατικοί είτε εξουσιαστές αριστεριστές.

Η κατηγορία που αποδίδεται από τους συντάκτες (*σ.μ.: των δύο κειμένων)* είναι ότι όσοι επιθυμούσαν να κρατήσουν τον δρόμο οχυρωμένο δεν κατέστησαν τους εαυτούς τους κατανοητούς στο υπόλοιπο κομμάτι του κινήματος. Αλλά σε μας φαίνεται ότι υπήρχε ένα πρόβλημα από πριν, αν το κίνημα μπορούσε να διασπαστεί με βάση αυτές τις προσεγγίσεις. Είναι όλα ωραία και καλά για αυτούς που κέρδισαν τον επακόλουθο συσχετισμό δυνάμεων να συγχαίρουν τους εαυτούς τους γιατί δεν «αποσύρθηκαν στους ιδιωτικούς τους χώρους», να μιλάνε για την αναζήτηση ενός «κοινού δρόμου», ενώ ταυτόχρονα κατέκριναν αυτούς που διέδιδαν «μία διττή και καταθλιπτική περιγραφή της κατάστασης». Αντί να κατηγορούμε αυτούς που έχασαν στο συσχετισμό δυνάμεων, όμως, θα έπρεπε να μας προβληματίσουν οι διαδικασίες μέσω των οποίων οι «ριζοσπαστικοί» καταλήγουν να «αποκλείονται».

Πάντοτε υπάρχουν συγκρούσεις εντός των κοινωνικών κινημάτων. Συμφωνούμε με τους συντάκτες των κειμένων «ZAD: Δεύτερος Γύρος» και «Η ZAD θα επιβιώσει» ότι όσο περισσότερο μπορούμε να παραμένουμε ενωμένοι απέναντι στην κρατική πίεση, τόσο δυνατότεροι θα γινόμαστε. Αλλά αν μία ρήξη είναι αναπόφευκτη και είμαστε αναγκασμένοι να επιλέξουμε, δεν θα έπρεπε να δικαιολογούμε τη συμπόρευση με εκείνους που επιδιώκουν να συνυπάρχουν με το κράτος εναντίον εκείνων που επιδιώκουν να αντιπαρατεθούν μαζί του, στη βάση του ότι αυτή η απόφαση είναι απαραίτητη προκειμένου να αντιπαρατεθούμε μαζί του. Εκείνοι που μετατρέπουν σε συνήθεια αυτήν την τακτική μπορεί πράγματι να «αποκτούν ισχύ», αλλά μόνο υπό τους όρους που τίθενται από το κράτος.

Τα ίδια ισχύουν και για τη λήψη αποφάσεων προκειμένου να είναι «κατανοητές» στα μίντια. Δεν θα έπρεπε ποτέ αυτό να υπερέχει της αναγκαιότητας να δείχνουμε σε άλλο κόσμο που επιλέγει να αντιπαρατεθεί με τις αρχές ότι μπορούμε να είμαστε αξιόπιστοι σύντροφοι.

Προφανώς, είναι πάντοτε καλύτερο να μην χρειάζεται να κάνεις αυτήν την επιλογή, να αντισταθείς στην πίεση να διασπάσεις ένα κίνημα σε «διαπραγματευτές» (*σ.μ.: tractable στο πρωτότυπο*) και «αδιάλλακτους» (*σ.μ.: intractable στο πρωτότυπο*). Αλλά οι ίδιοι οι συγγραφείς των κειμένων «ZAD: Δεύτερος Γύρος» και «Η ZAD θα επιβιώσει» αναγνωρίζουν ότι αυτή η διάσπαση έχει συμβεί, κατηγορώντας εκείνους που δεν υιοθέτησαν την δική τους προσέγγιση ότι αυτο-περιθωριοποιήθηκαν. Μας φαίνεται ότι αυτή η περιθωριοποίηση δεν θα μπορούσε να είναι μία μονόπλευρη διαδικασία. Ο στόχος του να μην αφήνουμε να περιθωριοποιούνται «ριζοσπαστικές» ιδέες ή στόχοι δεν μπορεί να δικαιολογήσει την περιθωριοποίηση όσων τις ασπάζονται.

Υπάρχουν σημαντικότερες ερωτήσεις που ανακύπτουν εν προκειμένω. Αποτελεί η ενότητα απαραίτητα τον καλύτερο τρόπο για να χτίσει δυναμική ένα κίνημα; Ή είναι καλύτερο να προάγεις την αμείωτη ποικιλομορφία προσεγγίσεων, ώστε η διαπραγμάτευση να γίνει, αν όχι απίθανη, τουλάχιστον ανώφελη; Εισάγοντας την ανάγκη για αναζήτηση μίας «κοινής» στρατηγικής και μιλώντας για «το» κίνημα ως ένα ενιαίο πράγμα – στον ενικό αριθμό – οι συντάκτες κατέληξαν αποφασιστικά στην πλευρά του πρώτου ερωτήματος. Όμως, ο τρόπος για να μιλήσουν από θέση δύναμης εκείνοι που επιθυμούν να διαπραγματευτούν με το κράτος είναι μόνο αν πλαισιώνονται από μία «ασυμβίβαστη» εναλλακτική, για την οποία οι αρχές θα φοβούνται μήπως κερδίσει το πλεονέκτημα, αν οι διαπραγματεύσεις αποτύχουν.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, αυτό το φαινόμενο απεικονίζεται περίφημα στο πλεονέκτημα που απέκτησε ο διαπραγματευτής Μάρτιν Λούθερ Κινγκ από τον «αδιάλλακτο» Malcolm X. Οι ακόλουθοι του Μ.Λ.Κ. κατέληξαν να αποκτήσουν κρατικά αξιώματα, διαιωνίζοντας τελικά το στάτους κβο, ενώ πολλοί που ακολούθησαν το παράδειγμα του Malcolm X πέρασαν δεκαετίες μέσα στη φυλακή. Θα έπρεπε να προσπαθούμε να αποφεύγουμε τον εξαναγκασμό επιλογής μεταξύ αυτού του διπόλου, αλλά αυτό πάντοτε ξεκινάει από την άρνησή μας να «ξεπουλήσουμε» τους «αδιάλλακτους», από τους οποίους προέρχεται κάθε πλεονέκτημα.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι θα ήταν απαραίτητα λάθος να διαλύσουν τα οδοφράγματα στην D281, αν όλοι στο Zad είχαν συμφωνήσει σε αυτό. Υπάρχουν όρια στο τι μπορεί να καταφέρει η όποια ομάδα ανθρώπων – τον αριθμό των κινδύνων που μπορεί να διατρέξει, τον αριθμό των οδοφραγμάτων που μπορεί να υπερασπιστεί ταυτόχρονα. Το πρόβλημα όμως είναι ότι ορισμένοι από τους συμμετέχοντες επέβαλαν τη στρατηγική τους στους υπόλοιπους και στη συνέχεια επεδίωξαν να δικαιολογήσουν αυτήν την κίνηση στο όνομα της ενότητας και της αποτελεσματικότητας.

Αν η διαπραγμάτευση με το κράτος και η εκκένωση της D281 σκόπευαν να περιορίσουν την πιθανότητα μίας κρατικής επίθεσης, τότε για μία ακόμη φορά απέτυχαν με βάση τους όρους που οι ίδιες έθεσαν. Είναι αξιωματικό – και αμέτρητες δεκαετίες αγώνα το επιβεβαιώνουν – ότι δεν μπορείς να κάνεις το κράτος να σταματήσει να ζητάει συμβιβασμούς με το να αρχίζεις να συμβιβάζεσαι μαζί του.

Έχουμε ακούσει ποικίλα επιχειρήματα υπέρ της διαπραγμάτευσης στο όνομα του πραγματισμού – σε βαθμό που αν (σ.μ.: η διαπραγμάτευση) μπορούσε να εξασφαλίσει τη ZAD ως έναν τόπο που θα μπορούσε να ευνοήσει μελλοντικές εξεγέρσεις, τότε αυτό θα τη δικαιολογούσε πλήρως. Μας φαίνεται ότι είναι αφελές να φαντάζεται κάποιος ότι το κράτος θα μπορούσε να καθησυχαστεί. Παίρνοντας το μέρος εκείνων που επιθυμούσαν να διαπραγματευτούν με το κράτος και ενάντια στους «ασυμβίβαστους», δεν μας φαίνεται σαν μία τολμηρή άρνηση να πέσεις σε μία παγίδα που στήνει το κράτος αλλά περισσότερο σαν μια επιλογή να πατήσεις κατευθείαν επάνω της. Για να αποφύγουν να πέσουν στην παγίδα που έστησε το κράτος, οι υποστηρικτές της ZAD θα έπρεπε να είχαν αρνηθεί οποιαδήποτε μορφή διάσπασης. Ως συνήθως, τα εσωτερικά ρήγματα που διατρέχουν τα κινήματά μας αποτελούν τη μεγαλύτερη αδυναμία μας.

Εμφανίζεται ένα σημαντικότερο ερώτημα για μία ακόμη φορά σχετικά με το τι λογίζεται ως επιτυχία. Ποια είναι η ουσία της μάχης που διεξάγεται εδώ; Σύμφωνα με μία οπτική, είναι μία διαμάχη για τον έλεγχο ενός κομματιού γης, με δύο διαφορετικά κοινωνικά σώματα να αντιπαρατίθενται μεταξύ τους. Σε αυτήν την περίπτωση, είναι στρατηγικής σημασίας να χρησιμοποιήσουμε οποιαδήποτε μέσα για να επεκτείνουμε την ενότητα της προτιμώμενης για μας πλευράς. Σύμφωνα με μία άλλη οπτική, είναι μία μάχη μεταξύ δύο διαφορετικών ηθικών αξιών (*σ.μ.: ethics στο πρωτότυπο*). Την ηθική αξία του να κυβερνάς και την ηθική αξία του να αντιστέκεσαι στην αρχή, του να αρνείσαι να κυβερνάς. Αν το τελευταίο αποτελεί την αντιπαράθεση στην οποία πραγματικά επενδύουμε, τότε μια σειρά ενεργειών που αλλιώς μοιάζουν δονκιχοτικές, αρχίζουν να αποκτούν νόημα.

Για να παραθέσουμε τον Ντουρούτι, «Δεν είναι το οδόφραγμα αλλά το όπλο στο οποίο χρειάζεται να βασιστείς». Αν χάσεις το οδόφραγμα (π.χ., η ZAD, μία κατάληψη, μία συγκεκριμένη συμπλοκή με το κράτος), αλλά διατηρήσεις το όπλο (τη συλλογική δυνατότητα να αγωνίζεσαι, μία ανοσία στις αφηγήσεις που νομιμοποιούν την κρατική βία, μία δέσμευση στην αλληλεγγύη ενάντια στον καιροσκοπισμό), μπορείς να περνάς από τη μία συμπλοκή στην επόμενη, χτίζοντας δυναμική. Αν χάσεις το όπλο, αλλά διατηρήσεις το οδόφραγμα, μπορεί να μοιάζει ότι έχεις νικήσει, αλλά τριάντα χρόνια αργότερα θα κοιτάξεις γύρω σου και θα ανακαλύψεις ότι βρίσκεσαι εκεί που το κάποτε αξιοθαύμαστο καταληψιακό κίνημα στην Ολλανδία βρίσκεται σήμερα.

Αυτό απεικονίζει το πώς οι κατηγορίες ότι κάποιος είναι μάλλον «ιδεολογικοποιημένος» παρά πρακτικός και ευέλικτος, υποκρύπτει αμιγώς διαφορετικούς στόχους, διαφορετικά υπόβαθρα για το τι λογίζεται ως αποτελεσματικό. Τουλάχιστον από τη δεκαετία του 1870, πολλά κόμματα έχουν εξαπολύσει απέναντι σε αναρχικούς την κατηγορία ότι είναι «ιδεολογικοποιημένοι» παρά στρατηγικοί. Κανένα από αυτά τα κόμματα δεν αποδείχθηκε περισσότερο στρατηγικό, όταν φτάνουμε στο ερώτημα του πώς υπονομεύουμε το κράτος χωρίς απλά να το αντικαθιστούμε.

Κάποια από τα υπόρρητα επιχειρήματα που υπάρχουν στο κείμενο «Δεύτερος Γύρος» θα μας φαινόταν λιγότερο απρόσμενο να προέρχονται από εξουσιαστικά σοσιαλιστικά κόμματα – πάνω απ' όλα, οι αναφορές για τους «υπέρμετρα ριζοσπαστικούς» που έδωσαν τη δυνατότητα στην αστυνομία να «νομιμοποιήσει» την παρουσία της. Αν αφήσουμε την αστυνομία να καθορίσει για εμάς τι λογίζεται ως «καλές οπτικές», τι μπορεί να αντιληφθεί η «κοινή γνώμη» και τι όχι, δεν θα αποκτήσουμε ποτέ τη πιθανότητα να δημιουργήσουμε τις δυνατότητες για να εναντιωθούμε στο κράτος. Σε τελική ανάλυση, μπορούμε να μετρήσουμε την επιτυχία μας από το πόσο δύσκολο έχουμε κάνει για την αστυνομία να νομιμοποιήσει τον εαυτό της.

Από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού, θεωρούμε δεδομένες τις καλές προθέσεις των συντακτών των κειμένων «Η ZAD θα επιβιώσει» και «Δεύτερος Γύρος». Υπό ασφυκτική πίεση από όλες τις πλευρές, αποφασισμένοι να μην «διασπάσουν», στοιχημάτισαν ότι θα κατάφερναν να διατηρήσουν το κίνημα ενωμένο και θα απέτρεπαν την επίθεση του κράτους εάν απλά… διεξήγαγαν μία μικρή επιχείρηση εσωτερικής αστυνόμευσης. Όταν κόπασε η καταιγίδα, το στοίχημά τους δεν είχε κερδηθεί και είχαν ενεργήσει ενάντια στις ίδιες τις αντι-εξουσιαστικές αξίες τους. Σχεδόν κάθε οργάνωση θα είχε κάνει το ίδιο λάθος. Υπάρχουν αναρχοσυνδικαλιστικές και πλατφορμιστικές ομάδες, οι οποίες ίσως θα είχαν κάνει αυτό το λάθος πιο πρόθυμα. Αυτό που θα θέλαμε ιδανικά να ακούσουμε από τους συντάκτες θα ήταν μία κριτική αποτίμηση του στοιχήματός τους και ένα αναστοχασμό για το αν αποτελεί πράγματι κάτι συνεπές με τον αξιακό κώδικα και τους στόχους τους.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ «ΟΤΑΝ ΤΟ ΛΑΜΑ ΤΣΑΝΤΙΖΕΤΑΙ, ΤΟ ΛΑΜΑ ΦΤΥΝΕΙ!»

Τώρα θα περάσουμε στην αντίθετη προσέγγιση, εκείνη που εκφράστηκε με το κείμενο «Όταν το λάμα τσαντίζεται, το λάμα φτύνει», καθώς και με διάφορα άλλα άρθρα στο Indymedia. Λόγω έλλειψης καλύτερης ορολογίας, θα την αποκαλούμε θέση των «αδιάλλακτων». Αν κείμενα σαν τα «Η ZAD θα επιβιώσει» και «Δεύτερος Γύρος» αναφέρονται σύντομα και με κατευναστικό τρόπο στην αντιπαράθεση, τα άρθρα στο Indymedia εμφανίζουν οξείες φωνές περί προδοσίας.

Οι συντάκτες όλων αυτών των κειμένων «Η ZAD θα επιβιώσει», «Δεύτερος Γύρος», «Όταν το λάμα τσαντίζεται, το λάμα φτύνει» και τα υπόλοιπα άρθρα στο Indymedia, συμφωνούν στο ότι αποτελεί πρόβλημα πως το λιγότερα ριζοσπαστικό κομμάτι του κινήματος γύρω από τη ZAD ίσως τείνει να συνεργαστεί με το κράτος ενόψει μίας «κανονικοποίησης» της περιοχής. Οι συντάκτες του «Δεύτερου Γύρου» έχουν μία λύση για αυτό, ωστόσο προβληματική: διαρρηγνύοντας την αλληλεγγύη με τους «υπέρμετρα ριζοσπαστικούς», ελπίζουν ότι θα διατηρήσουν δεσμούς με εκείνους/ες που διαφορετικά θα εναπόθεταν τις ελπίδες τους στο Κράτος. Ενώ οι συντάκτες του «Όταν το λάμα οργίζεται, το λάμα φτύνει» δεν υποπίπτουν στο ίδιο σφάλμα, δεν προτείνουν από την άλλη πλευρά μία εναλλακτική. Το να κατακρίνεις κάποιους ότι ευθύνονται για προδοσία αποτελεί ένα φτωχό αντιστάθμισμα προκειμένου να τους δοθεί ένας λόγος να μην προδώσουν.

Με βάση αυτήν την οπτική, η κριτική τους στη λογική της «ενότητας» είναι χρήσιμη ως διάγνωση αλλά δεν προσφέρει λύσεις. Δεν αρκεί να στηλιτεύεις τη λογική της οικοδόμησης συμμαχιών. Οποιαδήποτε αποτελεσματική αντίσταση θα χρειαστεί να συμπεριλάβει πολλούς ανθρώπους με πολλές προσεγγίσεις. Το ερώτημα είναι πώς θα νομιμοποίησεις την αυτόνομη δράση και την ανοιχτή ανυπακοή, ούτως ώστε το κράτος και τα ρεφορμιστικά στοιχεία να μην μπορέσουν να τη διαχειριστούν για να απομονωθεί και να νικηθεί.

Θα προτιμούσαμε να ακούσουμε από τους «αδιάλλακτους» μία ανάλυση για το πώς επέτρεψαν στους εαυτούς τους να περιθωριοποιηθούν. Ποια είναι τα κομβικά σημεία καθ' όλη αυτή τη διεργασία, τα οποία θα μπορούσαν να έχουν κάνει την οπτική τους πιο πειστική; Σίγουρα θα μπορούσαν να πετύχουν μία συναίνεση με έναν ευρύτερο αριθμό «Ζαντιστών». Αν όχι μια συναίνεση αρκετά ισχυρή που δεν θα διαρρηχθεί απέναντι στην κρατική πίεση, τότε τουλάχιστον μία συναίνεση αρκετά ισχυρή ώστε – όταν το ρήγμα επήλθε – οι υπόλοιποι εξεγερμένοι να τους υποστήριζαν.

Αν η προσέγγισή τους είναι αυτή που θα προτιμούσαμε να δούμε νομιμοποιημένη, τότε αποτελεί ντροπή για αυτούς που περιορίζουν τους εαυτούς τους στο να στέκονται στο πίσω μέρος του δωματίου, εκτοξεύοντας προσβολές όσο η συνέλευση συνεχίζεται χωρίς αυτούς. Δεν αρκεί απλά να είμαστε σωστοί. Πρέπει να αναζητούμε στρατηγικές που ισχυροποιούν τους αξιακούς μας κώδικες. Βασιζόμαστε στους «αδιάλλακτους» για να ανακαλύπτουν τρόπους να υπερβαίνουν τα αδιέξοδα, να ξεπερνούν τα δίπολα, να μετασχηματίζουν τους εν δυνάμει προδότες σε αξιόπιστους συντρόφους.

Η αφήγηση δεν μπορεί να είναι απλά μία ιστορία προδοσίας. Αν το μόνο πράγμα που μπορούμε να μάθουμε από αυτήν τη σύγκρουση είναι ότι ακόμα και εκείνοι που ισχυρίζονται ότι είναι ενάντια στο κράτος θα μας προδώσουν, αυτό δεν θα μας βοηθήσει να προετοιμαστούμε για τους μελλοντικούς αγώνες. Δεν θα μας βοηθήσει να είμαστε πιο στρατηγικοί. Δεν θα μας βοηθήσει να βάλουμε τα κομμάτια στη θέση τους ώστε να μην ανησυχούμε ότι όταν αρνηθούμε να υποχωρήσουμε, οι πράξεις μας θα «νομιμοποιήσουν» τις πράξεις της αστυνομίας στα μάτια των media και της κοινής γνώμης – ακόμα και αφότου 40.000 άνθρωποι έχουν συνενωθεί για να αποκρούσουν την αστυνομία.

Δημοσιοποιήθηκε στις 9 Απριλίου στον διαδικτυακό τόπο Lundimatin.

Προετοιμαζόμασταν για αυτήν την κατάσταση τα τελευταία πέντε χρόνια, ενώ την ίδια στιγμή είχαμε βεβαιωθεί πως δεν θα συνέβαινε ποτέ. Βρισκόμαστε όμως τώρα στην αρχή μια νέας, μεγάλης αστυνομικής επιχείρησης, της οποίας η ευρύτητα και η διάρκεια ακόμα δεν γνωρίζουμε πόσο θα κρατήσει. Το Κράτος υποτίθεται ότι θα έπαιρνε την εκδίκησή του, πάντα υπήρχε η πιθανότητα για έναν δεύτερο γύρο. Παντού σε αυτήν τη χώρα, οι άνθρωποι που έχουν έρθει στη ZAD αναρωτιούνται πόσο μακριά θα το φτάσει ο Macron, ώστε να βάλει ένα τέλος σε μια από τις πιο όμορφες συλλογικές πολιτικές περιπέτειες της τελευταίας δεκαετίας, για να βάλει ένα τέλος στην πιθανότητα ύπαρξης ενός χώρου στον οποίο οι άνθρωποι είναι ικανοί να αναζητούν διαφορετικούς τρόπους ζωής. Ενώ για άλλη μια φορά οδοφράγματα σχηματίζονται στους δρόμους του δάσους της ZAD, όλοι/ες εδώ δίνουμε κουράγιο η μία στον άλλον και αναρωτιόμαστε τί τελικά θα εξακολουθεί να υπάρχει την επόμενη μέρα από όλο αυτό που έχει διαμορφώσει μέρα με τη μέρα την πολύ ζωηρή καρδιά των υπάρξεών μας. Αυτό που σήμερα λένε οι υποστηρικτές, περισσότερο από όλα τα άλλα, είναι ότι πέντε χρόνια μετά την επιχείρηση «Καίσαρας» [1], πρέπει να αντιμετωπίσουμε αυτήν τη νέα εισβολή, να κρατηθούμε με κάθε κόστος και για άλλη μια φορά να καταστήσουμε σίγουρο πως η προοπτική του μέλλοντος θα παραμείνει ανοιχτή.

Μετά την εγκατάλειψη του σχεδίου για το αεροδρόμιο, ζούμε σε μια ταραχώδη περίοδο πολλών εντάσεων και πειρασμών –πειρασμοί στο να αποσυρθούμε στους δικούς μας ιδιωτικούς χώρους, ή απλώς στο να τα παρατήσουμε όλοι/ες μαζί. Παράλληλα βέβαια, για πολλούς/ες από μας, αυτή η περίοδος έχει σηματοδοτηθεί επίσης από μια συνεχιζόμενη διερεύνηση στο τί θα μπορούσε να καθορίσει μια κοινή μας πορεία. Τις τελευταίες αυτές εβδομάδες, κατά στιγμές ήταν ιδιαίτερα ανησυχητικό να βλέπεις πόσο ευρέως μπόρεσαν να εξαπλωθούν κάποιες διασπαστικές και καταθλιπτικές εκδοχές των γεγονότων. Όσον αφορά το δικό μας κομμάτι, κατ' αυτήν την ώρα της αλήθειας, προτιμούμε να επιστρέψουμε σε αυτό που φαίνεται ότι ακόμα μας επιτρέπει τη δυνατότητα να επινοούμε έναν κοινό δρόμο. Πριν λοιπόν χτυπήσει εδώ για άλλη μια φορά η καταιγίδα, αυτές οι γραμμές που γράφουμε καταθέτουν έναν τρόπο να επικοινωνήσουμε το γιατί παραμένει ουσιώδες για μας να συνεχίσουμε να υπερασπιζόμαστε τη ZAD, και εδώ στη γη αυτή, και όπου αλλού βρίσκεστε τις επόμενες μέρες. Και κατά τους επόμενους μήνες επίσης, επειδή ο «Καίσαρας ΙΙ» δεν θα καταφέρει να υπερισχύσει αυτού που συνεχίζουμε να υποστηρίζουμε εδώ.

{Τι δε σημαίνει η διαπραγμάτευση }

Μετά την εγκατάλειψη του σχεδίου για τη κατασκευή του αεροδρομίου, το κίνημα αποφάσισε να ξεκινήσει έναν διάλογο με την κυβέρνηση σε μια προσπάθεια να διαπραγματευτεί το όραμά του για το μέλλον της ZAD. Αυτή η εξέλιξη μας ανάγκασε να έρθουμε αντιμέτωποι/ες με νέες προκλήσεις. Νιώσαμε ότι καθοδηγούμαστε από σκοπούς οι οποίοι την ίδια στιγμή ήταν και ξεκάθαροι αλλά και εξαιρετικά πολύπλοκοι:

- να εξουδετερώσουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τη σχεδόν βέβαιη ανάγκη του Κράτους για εκδίκηση εναντίον της ZAD με μια διαδικασία εκκένωσης, και κάνοντας αυτό να δώσουμε τη δυνατότητα στους κατοίκους αυτής της περιοχής να παραμείνουν με όλη τους την ποικιλομορφία·

- να συντηρήσουμε όσο γίνεται τα όρια της αυτονομίας, η οποία έχει δώσει το κατάλληλο νόημα αναφορικά με την εδώ εμπειρία, βρίσκοντας παράλληλα τα μέσα για μια σταθερότητα η οποία είναι επιθυμητή από έναν αριθμό ανθρώπων εδώ πέρα·

- τέλος, να διατηρήσουμε και να ενισχύσουμε τον κοινό έλεγχο πάνω στα εδάφη της ZAD και τις διασυνδέσεις της με άλλες εν εξελίξει μορφές αντίστασης.

Κατά αυτήν την περίοδο, για εμάς, δεν υπήρξε ποτέ το δίλημμα μεταξύ της διαπραγμάτευσης ή της σύγκρουσης. Ποτέ δεν πιστέψαμε ότι θα μπορούσαμε με τη μια να αποκτήσουμε, μέσα στα γραφεία των θεσμών του Κράτους, αυτό που θέλαμε. Η διαπραγμάτευση είναι μόνο ένας από τους μοχλούς τους οποίους το κίνημα χρησιμοποίησε για τον εαυτό του μετά την εγκατάλειψη από τη μεριά της κυβέρνησης του σχεδίου για το αεροδρόμιο, υποστηριζόμενη από μια σχέση δυνάμεων η οποία διατηρήθηκε μέσα από χρόνια αντίστασης. Βάσει αυτής της οπτικής οι ίδιες δυνάμεις, οι οποίες σχεδιάζουν μια επιθετική διαπραγμάτευση, παράλληλα οργανώνουν και μία συνέλευση πριν την νομαρχία, όταν η αντίδραση του Κράτους δεν είναι η ικανοποιητική. Οι ίδιες δυνάμεις οι οποίες, μετά το πέρασμα των τελευταίων εβδομάδων, οδήγησαν σε μια νομική και πολιτική διαμάχη εναντίον των εκκενώσεων και οργάνωσαν μια διαμαρτυρία στη Νάντη μαζί με πρόσφυγες και όσους ζουν σε συνθήκες ελλιπούς στέγασης, είναι επίσης αυτές οι ίδιες δυνάμεις οι οποίες σχεδιάζουν να λάβουν μέρος με φυσικούς όρους στην αντίσταση όταν έρθουν να προσπαθήσουν να εκκενώσουν τους χώρους της ZAD.

Δεν ήταν κάτι τόσο εμφανές για τους καταληψίες ότι ρίχνοντας τους εαυτούς τους στο παιχνίδι της διαπραγμάτευσης υπήρχε ο φόβος να χάσει η ZAD την τελευταία λέξη. Δεν ήταν περισσότερο εμφανές για άλλους που αποτελούν κομ-

μάτι της ZAD να επιδιώξουν τον αγώνα και να συμπεριλάβουν το πεπρωμένο της περιόδου μετά την εγκατάλειψη του αεροδρομίου, μαζί με τις υπόλοιπες επείγουσες αποφάσεις που θα απαιτούσε η περίοδος αυτή, στο πλαίσιο μεγάλων και ετερογενών συνελεύσεων. Αυτά είναι τα ρίσκα και ο τρόπος που από κοινού ξεπεράσαμε τις δυσκολίες, που όπως πάντα, μας έχουν επιτρέψει να συνεχίσουμε να προχωράμε μαζί μπροστά παρά να παραιτούμαστε ή να φθίνουμε στην απομόνωση. Σε αυτή τη περίπτωση, πιστεύουμε σταθερά ότι ήταν τότε απαραίτητο να γίνει μία προσπάθεια εκεί εκείνη τη στιγμή έτσι ώστε, κάθε φορά που η διαπραγμάτευση έφτανε στα όριά της, να μπορούμε να συνεχίζουμε πέραν αυτών.

Η ικανότητα της ενότητας του κινήματος ενάντια στο αεροδρόμιο ήταν ένας διαρκής εφιάλτης για την κυβέρνηση, για την οποία ήταν ιδιαίτερα δυσάρεστο να φαντάζεται πως το κίνημα θα μπορούσε να αντέξει και μετά την εγκατάλειψη του προγράμματος για το αεροδρόμιο. Στην αρχή αυτών των διαπραγματεύσεων, ήταν ξεκάθαρο πως ένας από τους πρώτους στόχους της κυβέρνησης ήταν να ανατινάξει την απόφασή μας να οργανώσουμε μια κοινή αντιπροσωπία. Η κυβέρνηση επιπροσθέτως έπρεπε να κάμψει την επιθυμία της να θέσει επί τάπητος τις μελλοντικές ιδιοκτησίες με έναν διαιρεμένο τρόπο: από την άρνηση των εκκενώσεων μέχρι τον συλλογικό έλεγχο της γης από το κίνημα, από μια σταθερή άρνηση της επιστροφής σε μια παραδοσιακή-τυπική γεωργική διαχείριση, προς το πιο διευρυμένο ζήτημα της αμνηστίας. Η νομαρχία επιδίωξε να διαχωρίσει τους αντιπροσώπους από εμάς και να συνεδριάζει μαζί τους ξεχωριστά σε μια συντονιστική επιτροπή η οποία ήταν αυστηρά προσανατολισμένη προς την τυπική γεωργική διαχείριση. Κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τη δυναμική αυτού του δολώματος και την ενέργεια που κατέλαβαν οι τοπικές αρχές προσπαθώντας να αποφύγουν την απόρριψη της πρότασής τους. Η δομή που είχαμε με αργά βήματα κατακτήσει είχε σχεδόν διαλυθεί –αλλά ο ελιγμός της αυτοδιοίκησης τελικά απέτυχε. Η ACIPA [2] απέρριψε την πρόσκληση της νομάρχη, ενώ η Ομοσπονδία των αγροτών κάλεσε σε οργανωμένη συνέλευση πριν από τη συντονιστική επιτροπή, στην οποία αποφασίστηκε τελικά να ακουστεί και να γίνει σεβαστό το μήνυμα του κινήματος. Η κοινή αντιπροσωπεία επιβίωσε. Η νομαρχία έπρεπε αμέσως να υπαναχωρήσει των θέσεών της και να δεχτεί να μιλήσει ξανά με τη συντονιστική επιτροπή. Η αρχική θέση για διατήρηση αποκλειστικά γεωργικών δραστηριοτήτων μετετράπηκε σε «γεωργία η οποία είναι ολιστική από κάθε άποψη». Έχει σχεδόν κατακτηθεί ότι αρκετά εκατοντάδες εκτάρια γης που σώθηκαν και διατηρήθηκαν συλλογικά, πέραν των ιστορικών εδαφών, θα πρέπει να αφιερωθούν σε προγράμματα συνδεδεμένα με το κίνημα. Είναι ένα αξιοσημείωτο πρώτο βήμα, αλλά ακόμα δεν λύνει τη μοίρα του αγώνα που συνδέεται με τους κατοίκους της ZAD και την ανάγκη για κοινοτικό έλεγχο πάνω στην περιουσία μετά το πέρας αυτής της μεταβατικής φάσης, ώστε να διασφαλιστεί η βιωσιμότητα για ο,τιδήποτε προκύψει έπειτα.

{Αντιστεκόμενοι/ες στο διαίρει και βασίλευε}

Σε αυτή την πρώτη φάση των διαπραγματεύσεων, η νομαρχία ανακοίνωσε την επιθυμία της να μας διαφοροποιήσει βάσει κάποιων μη-αποδεκτών κριτηρίων και ήρθε σε επαφή με εκείνους/ες που ήθελαν να έχουν μια ευκαιρία να παραμείνουν στα εδάφη δίνοντάς τους τη δυνατότητα να κάνουν αίτηση για ένα ατομικό συμφωνητικό και να εγγραφούν όσο το δυνατό γρηγορότερα στο MSA [3]. Κάποιοι δεν ήταν ικανοί να διακρίνουν με ευκρίνεια στον ορίζοντα κάτι άλλο πέρα από τα προδικασμένα σχήματα και το πάθος τους για ήττα· αμέσως προέβλεψαν την επικείμενη προδοσία από εκείνους/ες που σίγουρα θα επωφελούνταν για τους/τις εαυτούς/ες τους σε βάρος όλων των άλλων. Πράγματι, θα ήταν εύκολο να καταλήξει κανείς σε συμφωνία και κατά τις τελευταίες λίγες βδομάδες να διευθετήσει κάποια γραφειοκρατικά θέματα. Η νομαρχία ήλπιζε σε αυτό. Αλλά στην πραγματικότητα, παρά την πίεση που ασκήθηκε, κανείς/καμία δεν έπεσε στη παγίδα.

Κανένας δεν μπήκε στην ουρά για να υποστεί ατομικά την επιλεκτική εξέταση των υποθέσεων: δεν συμφωνήσαμε στο να αφήσουμε τους εαυτούς μας να διαχωριστούμε. Αντίθετα, υπήρχε μια πολιτική και συμπαγής άρνηση αυτής της διαταγής. Αυτό που τελικά διατηρήθηκε ήταν η διεκδίκηση επί της γης και η διερεύνηση ενός προστατευτικού και κοινοτικού πλαισίου για όλους/ες, συμπεριλαμβανομένης μιας παγκόσμιας συμφωνίας σχετικά με τα εδάφη του κινήματος. Είναι αυτή η ουσιώδης αλληλεγγύη η οποία αναχαιτίζει τις ενέργειες της νομαρχίας σήμερα σε τουλάχιστον δύο επίπεδα: στο να μη μπορεί να συνεχίσει τη διαπραγμάτευση στον δρόμο που αρχικά είχε σκεφτεί και στο να μη μπορεί να νομιμοποιήσει τους χειρισμούς της για μια επιλεκτική εκκένωση.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, ωστόσο, ακόμα μαίνονται πολλές συζητήσεις αναφορικά με «ριζοσπαστικούς» και «αδιάλλακτους» από τη μία και δειλούς και πρόθυμους να διαπραγματευτούν ή αγρότες που ήταν πρόθυμοι να εξομαλύνουν την κατάσταση από την άλλη. Είναι αξιοσημείωτο να καταλάβουμε πόσο πολύ αυτές οι φαντασιοπληξίες ευχαρίστησαν και τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης, και τη νομαρχία, και τους ιεροκήρυκες της καλής ηθικής ενός φαντασιακού ριζοσπαστισμού. Αλλά για τους περισσότερους/ες οι οποίοι/ες έχουν υπερασπιστεί τη ZAD, έχουν καλλιεργήσει και έχουν ζήσει στα δάση τα περασμένα χρόνια, αυτός ο διαχωρισμός είναι εντελώς πλασματικός. Μεταξύ αυτών οι οποίοι διατηρούν μια κοινή γραμμή στο κίνημα μεταξύ της διαπραγμάτευσης ΚΑΙ της σύγκρουσης, μεταξύ αυτών που θέλουν να μείνουν εδώ και πραγματικά να διατηρήσουν τη ZAD ως έναν κοινό τόπο, υπάρχουν επίσης άνθρωποι και ομάδες κάθε κατηγορίας: αγρότες, νεότεροι και παλαιότεροι καταληψίες, οι «ιστορικοί» κάτοικοι, υποστηρικτές της ACIPA, γείτονες, φυσιοδίφες, συνδικαλιστές σύντροφοι, λάτρεις της φύσης, ακτιβιστές του Συντονισμού [4]. Στην προοπτική ότι η ZAD θα συνεχίσει να εξαπλώνεται, οι λογικές του ότι όλα θα πρέπει να είναι νόμιμα ή να παραμείνουν παράνομα σχηματίζουν τις δύο όψεις

του ίδιου (κάλπικου) νομίσματος. Αυτές οι θέσεις προέρχονται από ιδεολογικούς φετιχισμούς, η κάθε μια τόσο αποστειρωμένη όσο και η άλλη όταν εφαρμόζονται κατά τους αγώνες για τα εδάφη. Αυτοί/ες οι οποίοι/ες πραγματικά μετείχαν στο ξεδίπλωμα του κινήματος τα τελευταία χρόνια, οι οποίοι δεν ικανοποιούνταν με το να δημοσιοποιούν απλώς σχόλια στο διαδίκτυο, γνωρίζουν πολύ καλά πώς αυτές οι υπεραπλουστευμένες «νομιμοποιητικές» ή «παράνομες», «βίαιες» ή «μη-βίαιες» όψεις ποτέ δεν ανταποκρίθηκαν σε ό,τι έκανε τη δύναμή μας αποτελεσματική και σε ό,τι μας επέτρεψε να κάμψουμε τη θέληση του Κράτους. Δεν έχουν προσαρμοστεί σήμερα περισσότερο στο να ανταποκριθούν στους ορίζοντες και τους στόχους των «6 σημείων».

Δεν ήταν ποτέ πρόθεσή μας να μπούμε σε μια διαδικασία κανονικοποίησης με σκυφτά τα κεφάλια, αλλά αντίθετα ήταν θέλησή μας να ορίσουμε τί θα μας επέτρεπε να κρατήσουμε όλα τα μέρη της ζωής και των δραστηριοτήτων, κατά αυτήν τη φάση αναδιαμόρφωσης της κατάστασης. Για να το κάνουμε αυτό, είναι απαραίτητο να ορίσουμε, βήμα προς βήμα, ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να διατηρούμε τα όρια της αυτονομίας και της υποστήριξης έτσι ώστε να μην καταλήξουμε στην απομόνωση, με όλους τους περιορισμούς οι οποίοι επιβάλλονται από τις μορφές της αγοράς και της βιομηχανικής παραγωγής. Αυτό συνεπάγεται πολύ πραγματικές πρακτικές σε έναν συμπαγή συσχετισμό δυνάμεων, εναντίον ενός παντοδύναμου εχθρού, και όχι φαντασιώσεις ενός ιδεατού κόσμου. Για να το καταλάβουμε αυτό, αρκεί μόνο να εμπιστευτούμε τα συνδετικά μας σημεία με την έννοια ότι έχουν δοκιμαστεί για χρόνια σε μια διαδικασία ελεύθερης επανεφεύρεσης σε σχέση με αυτά που παράγουμε.

{Αρκετά πια με τη μυθολογία του δρόμου}

Μέσα από τις πολλές εβδομάδες φυσικής αντίστασης ενάντια στην αστυνομική επιχείρηση «Καίσαρας» το 2012, γνωρίζουμε ότι η αποτελεσματικότητα της άμυνας της ZAD ποτέ δεν βασίστηκε αποκλειστικά σε έναν δρόμο μπλοκαρισμένο από μια περιθωριοποιημένη ομάδα, πόσο μάλλον στη νοσταλγική εμμονή για αυτό το μέσο αγώνα, εκτός περιόδων καταστολής. Ωστόσο, για εμάς πάντα υπήρχε η δυνατότητα, όταν θα χρειαζόταν, να αποκλείσουμε τα διάφορα στρατηγικά σημεία πρόσβασης και να κρατήσουμε τον χώρο με πολύ διαφορετικούς τρόπους, χρησιμοποιώντας ένα εύρος μέσων υποστήριξης εντός κι εκτός της ζώνης. Δυστυχώς, η ένταση που επικρατεί τις τελευταίες εβδομάδες σχετικά με τον δρόμο, ενέχει -μεταξύ και άλλων κινδύνων- το ενδεχόμενο να υπονομευτεί αυτή η δυνατότητα ευρύτερης αντίστασης.

Προσπαθήσαμε για μήνες να μην αφήσουμε καμία πολιτική ευκαιρία στο κράτος να προχωρήσει σε έξωση του οποιουδήποτε. Έχοντας κερδίσει αυτό το στοίχημα πολλές φορές τα τελευταία χρόνια, ήταν πολύ λογικό να παραμένουμε εδώ, ακόμα και μετά την εγκατάλειψη των οδοφραγμάτων του D281 δρόμου, παρά τις απειλές του Πρωθυπουργού. Η νομαρχία χρειαζόταν μια ταιριαστή ιστορία για να κάνει τις απειλές της χειροπιαστές. Χρειαζόταν ανθρώπους που να ενσαρκώνουν τη φιγούρα των περιβόητων «εξτρεμιστών«. Κάποιοι ανέλαβαν με επιτυχία το ρόλο που αναμενόταν από αυτούς, ειδικά στην περίπτωση του δρόμου D281, περιορίζοντας τα διακυβεύματα του αγώνα σε κάτι όλο και πιο δυσνόητο για την πλειοψηφία όσων είχαν αγωνιστεί μαζί τους, για τους γείτονές τους και γενικά για τον περισσότερο κόσμο που βρισκόταν κοντά ή μακριά και πληροφορούνταν για όσα συνέβαιναν. Μπλοκάροντας το άνοιγμα του δρόμου την πρώτη φορά, κάποια άτομα –μην τους συγχέουμε με όσους ζούσαν κοντά στο δρόμο- δικαιολόγησαν την επί εβδομάδων αστυνομική παρουσία εκεί, επιτρέποντάς τους να πατήσουν για άλλη μια φορά τις μπότες τους στη ZAD. Η καταστροφή ενός κομματιού της ασφάλτου στο τέλος της επιχείρησης, κι ενώ η αστυνομία θα μπορούσε ακόμη να αποσυρθεί, την ώρα που η κατάσταση ήταν ξεκάθαρη και μπορούσαμε ακόμη να ελπίζουμε σε μια συσπείρωση δυνάμεων, έφερε σε απόγνωση (τουλάχιστον για λίγο) πολλούς από αυτούς που ήταν σταθερά αλληλέγγυοι ενάντια στην απειλή των εξώσεων. Όταν το Γενικό Συμβούλιο [5] αρνήθηκε να ανοίξει τον δρόμο κάτω από αυτές τις συνθήκες, οι εξώσεις που μέχρι τότε ήταν υπό συζήτηση, θεωρήθηκαν δικαιολογημένες και έγιναν σχεδόν αναπόφευκτες.

{Αντιμετωπίζοντας ό,τι κι αν έρχεται}

Η δυναμική αυτού του αγώνα ήταν να εναντιώνεται διαρκώς στο ρεύμα των βεβαιοτήτων που συντηρούνταν και από τους αυτοπροσδιοριζόμενους ως «ριζοσπαστικό» γκέτο, αλλά και από την κλασική «πολιτοφυλακή». Υπό αυτήν την έννοια, το κίνημα πάντα ερχόταν σε σύγκρουση με όσους έβλεπαν τον εαυτό τους μέσα σε κάποιον από αυτούς τους δύο πόλους και επέβαλαν διαταραχές ανάμεσα σε όσους ήθελαν να συμπορευτούν με αυτό. Το κίνημα έχει βρει το δρόμο του και έχει χτίσει τα θεμέλια ενός μοναδικού μετώπου, που είναι ταυτόχρονα στέρεο, επιθετικό και δημοφιλές. Αυτό το απλό δεδομένο είναι για πολλούς από εμάς ένα εκπληκτικό πολιτικό γεγονός και η κινητήριος δύναμη για μια ιστορική ήττα του Κράτους. Δεν προκαλεί έκπληξη πάντως, ότι η έλευση μιας άλλης περιόδου φέρνει νέους προβληματισμούς και ελπίδες παράλληλα με μια ιδεολογική σκλήρυνση. Ό,τι διαδέχεται τη νίκη είναι μια στιγμή αλήθειας, όπου αποκαλύπτονται οι πραγματικές συνέπειες των ομάδων που εμπλέκονται στο κίνημα. Σε αυτήν την περίοδο έντασης, υπάρχουν κατά κανόνα δύο αντιδράσεις που υπονομεύουν τις κοινές μας δεσμεύσεις και το κίνημα: η παρεμπόδιση των εργασιών που γίνονται στο δρόμο ή ο δημόσιος διαχωρισμός από μια συνέλευση οργανωμένη από το κίνημα και στρεφόμενη ενάντια στη συντονιστική επιτροπή προκειμένου να υποστηριχθεί μια μεικτή αντιπροσωπεία. Η πικρή αλήθεια είναι ότι, από τη μια πλευρά κάποιοι προτίμησαν να αποδυναμώσουν την κοινή οργάνωση αναλωνόμενοι σε εμμονές που δεν μπορεί να υπερασπιστεί το υπόλοιπο κίνημα, ενώ από την άλλη κάποιοι ξέχασαν γρήγορα το επίδικο του να κρατήσουμε μια κοινή

γραμμή απέναντι στην κυβερνητική πίεση. Κάποιοι ευφυώς λειτούργησαν έτσι ώστε να μπορεί δικαιολογηθεί μία μερική εκκένωση και βάζοντας όσους θα στοχοποιούνταν σε όσο το δυνατόν πιο απομονωμένη θέση.

Άλλοι στην ουσία έμειναν σιωπηλοί καθώς πλησίαζε η επιχείρηση εκκένωσης. Θα μπορούσαμε να εμείνουμε στο να αναμασάμε ατελείωτα αυτές τις θλιβερές διαπιστώσεις. Ωστόσο, μια άλλη πιο φωτεινή αλήθεια είναι ότι μέσα σ΄ όλα αυτά, οι περισσότεροι άνθρωποι που μέσα στα χρόνια σχημάτισαν τη βασική κοινότητα αυτού του αγώνα, αψήφησαν όλους τους κινδύνους και τις δοκιμασίες μαζί και παρέμειναν πιστοί στις υποσχέσεις που έδωσε ο ένας στον άλλον. Από αυτήν την πραγματικότητα πρέπει να συνεχίσουμε να κρατιόμαστε, αν δε θέλουμε να υποπέσουμε στις αυτοεκπληρούμενες προφητείες της αναπόφευκτης πτώσης των χώρων αυτονομίας και των συλλογικών περιπετειών.

Παρόλες τις διενέξεις που αναμφισβήτητα έχουν αποδυναμώσει το κίνημα και την προβολή του τις τελευταίες εβδομάδες, εξυπακούεται ότι τα σχέδια του Κράτους για εκκένωση θα συναντήσουν αντιστάσεις. Σε όποιες παγίδες κι αν έχουμε πέσει κατά καιρούς, τα πραγματικά θεμέλια της ZAD και οι ελπίδες ότι θα συνεχίζει να δυναμώνει, δεν κατέρρευσαν εξαιτίας μερικών θλιβερών εβδομάδων. Αυτό μπορούμε να το αντιληφθούμε από τις δυνάμεις που επανακινητοποιήθηκαν την παραμονή της αστυνομικής επιχείρησης, από αυτούς που είχαν τις αμφιβολίες τους αλλά ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και βγήκαν κατευθείαν στο δρόμο, από τις συνελεύσεις της τελευταίας στιγμής, από τα κάθε λογής οδοφράγματα που στέκονται ενάντια στις οπλισμένες κρατικές δυνάμεις καταστολής και την ιστορία που ετοιμάζεται να πει η κυβέρνηση...

Πρόκειται να περάσουμε μία βίαιη δοκιμασία που θα μπορούσε να ανατρέψει τα δεδομένα. Ωστόσο, δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι η ZAD θα επιβιώσει από την επιχείρηση «Καίσαρας ΙΙ». Αυτό που συνεχίζουμε να παρέχουμε στο κίνημα δεν είναι ούτε μια πειθήνια φιγούρα εναλλακτισμού ούτε ένα ριζοσπαστικό γκέτο. Αντίθετα, θα συνεχίσουμε να δημιουργούμε από τον αγώνα το ψωμί και από την αντίσταση το κοινό καλό, έναν τόπο όπου οι άνθρωποι που ζουν και συναντιούνται εκεί να είναι τόσο διαφορετικοί όσο και εκπληκτικοί, μια περιοχή που σου δημιουργεί την επιθυμία να οργανωθείς σοβαρά, να ζήσεις γεμάτα, ένα μόνιμο εργοτάξιο για υπέροχες κατασκευές και πραγματικά όνειρα. Χρειαζόμαστε ακόμη τόπους, όπου το να μην στηριζόμαστε στην οικονομία και τη θεσμική διαχείριση θα είναι εμφανώς επιθυμητό και δυνατό. Και έχουμε ανάγκη αυτοί οι τόποι να έχουν διάρκεια, ακόμη κι αν εμπεριέχουν προβληματικές και ακαταστασία. Γιατί οι χώροι που μας διεγείρουν περισσότερο απαιτούν να συνευρισκόμαστε και να θέτουμε υπό αμφισβήτηση τις προπαρασκευασμένες πολιτικές μας θέσεις. Πιστεύουμε ότι, ουσιαστικά, μέσω της ZAD θα συνεχίσουμε να κινητοποιούμε δεκάδες χιλιάδες κόσμου σε ολόκληρη τη χώρα.

Και τώρα πρέπει να ορθώσουμε το ανάστημά μας!

Φωνές από κοινού

Υποσημειώσεις:

[1] Η «Επιχείρηση Καίσαρας» ήταν μια αποτυχημένη κατασταλτική επιχείρηση του γαλλικού κράτους να εκκενώσει την ZAD, το 2012.

[2] ACIPA, ακρωνύμιο του Association citoyenne intercommunale des populations concernées par le procet d'aéroport - Διακοινοτικός Συνεταιρισμός Πολιτών των Πληθυσμών Ενδιαφερόμενοι για το Σχέδιο του Αεροδρομίου, μια ομάδα που σχηματίστηκε το 2000 με στόχο τη στήριξη του αγώνα ενάντια στο αεροδρόμιο στο Notre-Dame-des-Landes.

[3] MSA ή Mutalité Sociale Agricole, είναι ένας οργανισμός κοινωνικής ασφάλισης, ο οποίος παρέχει ιατρική περίθαλψη και άλλες κοινωνικές παροχές σε εργάτες γης.

[4] «Coordination of Opponents» of the Notre-Dame-des-Landes Airport Project, δημιουργήθηκε από 14 οργανώσεις οι οποίες ήταν αντίθετες με το σχέδιο του αεροδρομίου τον Σεπτέμβριο του 2003, με σκοπό να προετοιμάσουν μια επιστολή προς τον Πρόεδρο Raffarin και τον υπουργό μεταφορών Robien, κατά την αρχική διαδικασία ερευνών για το πρόγραμμα. Έκτοτε αυτές οι οργανώσεις συναντιούνται ανά μήνα για να συζητήσουν το θέμα και να οργανώσουν κοινές δράσεις. Σήμερα, περισσότερες από 60 οργανώσεις περιλαμβάνονται στον Συντονισμό, μεταξύ αυτών και συνεταιρισμοί, ενώσεις, πολιτικά κινήματα και κολεκτίβες.

[5] Conceil regional, το «Γενικό Συμβούλιο» ή διαμερισματική συνέλευση, τα διαμερίσματα είναι τοπικές διοικητικές οργανώσεις στη Γαλλία. Το συγκεκριμένο γενικό συμβούλιο που αναφέρεται εδώ είναι εκείνο που επιβλέπει το διαμέρισμα Loire Atlantique της Γαλλίας

ΟΤΑΝ ΤΟ ΛΑΜΑ ΤΣΑΝΤΙΖΕΤΑΙ, ΤΟ ΛΑΜΑ ΦΤΥΝΕΙ!

Αναρτήθηκε στις 10 Απριλίου στο Indymedia Nantes αφού πρώτα κυκλοφόρησε τυπωμένο, όπως περιγράφεται και παρακάτω

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε για πρώτη φορά κατά τη διάρκεια της πορείας της 31ης Μαρτίου εναντίον όλων των εκκενώσεων στο Caen. Το μοιράσαμε ξανά αυτήν τη Δευτέρα (στις 9 Απρίλη 2018, την ημέρα που άρχισαν οι εκκενώσεις στην ZAD της Notre-Dame-des-Landes), καθώς 200 άτομα διαδήλωναν με μεγάλη ζωντάνια στους δρόμους, για να φτάσουν σε έναν άδειο σιδηροδρομικό σταθμό χωρίς τρένα προς αναχώρηση[1] . Κατά τη διάρκεια αυτής της δράσης, οι μπάτσοι ήταν διακριτικοί.

Με το μοίρασμα αυτού του κειμένου, θέλαμε να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στους ανθρώπους που αντιμετωπίζουν τις τρέχουσες διώξεις (στη ZAD), εκ των οποίων και το «Lama Fâche» («Άγριο Λάμα»), που ήταν η πρώτη υποδομή που δέχτηκε εισβολή. Ταυτόχρονα, θέλαμε να εκφράσουμε από πού προέρχεται αυτή η αλληλεγγύη και να μεταφέρουμε πως αυτή δεν εξαπατήθηκε από τα παιχνίδια ηγεμονίας στη Ζώνη και από τις ορέξεις της ενότητας που κερδίζουν χώρο στη ZAD καθώς και σε πολλές άλλες πόλεις...Τέλος, το κείμενο αυτό γραμμένο στα τέλη Μαρτίου, δεν κάνει αναφορά στην επιθετικότητα που έλαβε χώρα στη ZAD, αυτές τις τελευταίες μέρες.

{Όταν το λάμα τσαντίζεται, το λάμα φτύνει!}

«Όλα τα κόμματα, όλα τα συνδικάτα και η γραφειοκρατία τους, καταπιέζουν το προλεταριάτο, όσο και η αστική τάξη. (...)»

(Επιτροπή για την Συνέχιση των Καταλήψεων, Comité pour le maintien des occupations, CMDO) [η πρωτότυπη, όχι το αντίγραφο (sic)] – Η Κομμούνα δεν πέθανε (La Commune n'est pas morte), Ιούνιος 1968.

Στις 17 Ιανουαρίου, η κυβέρνηση Macron αποφάσισε να εγκαταλείψει το πλάνο κατασκευής αεροδρομίου στη Notre-Dame-des-Landes. Για μια φορά, οι αντιτιθέμενοι κατάφεραν να σταματήσουν ένα μεγάλο έργο. Περιττό να αναφέρουμε ότι ο Manu [σ.μ.: κοροϊδευτικά ο Emmanuel Macron] δεν αιχμαλωτίστηκε συναισθηματικά από τις αρετές ενός δάσους ελεύθερου από τόνους τσιμέντου. Τόσο οι φιλίες όσο και τα συμφέροντά του είναι τελείως διαφορετικά. Εκτός αυτού, στη συγκεκριμένη περίπτωση, υπάρχει μια στρατηγική ευκαιρία να αρπάξει: τη δυνατότητα να αφοπλίσει ένα κίνημα αλληλεγγύης που δεν κατοικεί απλά σε ένα δάσος, αλλά και σε κάποιες ζωές και οράματα. Και κάνοντάς το αυτό, να κανονικοποιήσει ένα έδαφος όπου, για πολλούς από τους πρωταγωνιστές του, ένας αγώνας με βαθιές ρίζες δεν αμφισβητούσε απλά και μόνο ένα αεροδρόμιο.

Δυστυχώς, όπως συχνά συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, ορισμένες πτυχές του κινήματος αποφάσισαν να ανταποκριθούν θετικά σε αυτή την κανονικοποίηση. Τις ώρες που ακολούθησαν την ανακοίνωση της κυβέρνησης, η Συνέλευση του κινήματος αποφάσισε με εξουσιαστικό τρόπο να υποκύψει στις συστάσεις του νομού, ανοίγοντας το δρόμο για την στρατιωτική κατοχή του χώρου, συμφωνώντας να καθαρίσει τον δρόμο D281 από εμπόδια και οδοφράγματα. Και αυτό μάλιστα κάνοντας έξωση, παρά τη θέληση κάποιων κατοίκων, δύο υποδομών που βρίσκονταν υπό κατάληψη είτε περιστασιακά είτε πιο μόνιμα. Πολύ γρήγορα, στρατός χωροφυλάκων κατέλαβε τον τόπο. Drones, συσκευές βιντεοσκοπήσεων και κατευθυντικά μικρόφωνα εισέβαλαν στο τοπίο.

Εάν και η ίδια αυτή Συνέλευση, σε ένα κείμενο 6 σημείων, διαβεβαίωνε ότι επιθυμεί να διατηρήσει την ενότητα μεταξύ των διαφόρων τάσεων του αγώνα, να αντιταχθεί σε όλες τις εξώσεις και να μπει στην εμπροσθοφυλακή για το μέλλον του κινήματος, οι πρώτες ενέργειές της ήταν αφενός να «ελευθερώσει» ένα μέρος της ZAD και να το προσφέρει στο νέο συνεργάτη της, το Κράτος. Και αφετέρου να διαπραγματευτεί με τους θεσμούς εξουσίας. Στις 19 Μαρτίου, η Συνέλευση κάλεσε σε μια διαδικασία για να υποστηρίξει «μια αντιπροσωπεία που θα περιλαμβάνει όλα τα συστατικά μέρη - κατοίκους, αγρότες, εκλεγμένους αντιπροσώπους, φυσιοδίφες, γείτονες», που φαινόταν να αντιπροσωπεύουν ολόκληρο το κίνημα. Εδώ ταιριάζει και πάλι, το παλιό απόφθεγμα που λέει ότι στην πολιτική είναι απαραίτητο να κρίνουμε τις πράξεις και όχι τα λόγια...

Όταν το κράτος διέταξε την έναρξη της «Επιχείρησης Καίσαρας» (Operation Caesar) εναντίον της ZAD το 2012, δεν περίμενε να πέσει σε παγίδα. Μέσα σε λίγες μέρες, η επιχείρηση έξωσης βάλτωσε σε αυτόν τον λασπότοπο, όταν περίπου 50.000 άνθρωποι αποφάσισαν να επανακαταλάβουν τη γη και να κατασκευάσουν υποδομές. Εκείνη την ημέρα, όταν πολιτικοί ακτιβιστές, εθελοντές και συνδικαλιστές κλήθηκαν να κατεβάσουν τις αντίστοιχες σημαίες τους, σήμανε το προοίμιο μιας μαζικής και αποφασιστικής αντίστασης, η περίφημη «κύστη» όπως την περιέγραψε ο Manuel Valls [Υπουργός Εσωτερικών και αργότερα Πρωθυπουργός υπό την προεδρία του Holland].

Στο παρελθόν, αυτή η γεωγραφική περιοχή γνώρισε πολυάριθμους αγώνες, όπως οι διαμαρτυρίες κατά των πυρηνικών σταθμών Carnet και Pellerin, κατά τις οποίες εμφανίστηκαν ορισμένες διασυνδέσεις μεταξύ αγροτών και εργατών το 1968. Αυτές οι εύθραυστες αλλά πλούσιες συνεργασίες συνέχιζαν να αναπτύσσονται, με τις ρίζες τους στους παλαιότερους αγώνες, αλλά και με μια έντονη αίσθηση αντίστασης που ακονιζόταν μέσα στις καταλήψεις που ξεκίνησαν αρκετά χρόνια νωρίτερα.

Ωστόσο, με την πάροδο του χρόνου και λόγω της επιτυχίας αυτού του αγώνα, οι επίσημες συνεργασίες που σχηματίστηκαν σε αυτή την αντίσταση έδωσαν τελικά χώρο σε έναν στρατηγικό και εργαλειακό τρόπο κατανόησης του αγώνα: ενότητα.

Σε αντίθεση με την εικόνα που ορισμένοι άνθρωποι δεν έπαψαν ποτέ να μεταφέρουν, υπήρχαν πάντα διαμάχες στη ZAD και στο κίνημα εναντίον του αεροδρομίου. Από τις καθημερινές συγκρούσεις σχετικά με τους διαφορετικούς τρόπους ζωής μεταξύ κτηνοτρόφων και αντισπισιστών, μεταξύ των αντι-φεμινιστών και των φεμινιστών κ.λπ., στους τρόπους αντίληψης του αγώνα μεταξύ των ανταρτών της άμεσης δράσης και ανταρτών της κοινωνικής ανυπακοής, μεταξύ θεσμικών ακτιβιστών και αυτόνομων, μεταξύ των υποστηρικτών των συνελεύσεων και υποστηρικτών ομάδων συγγένειας, μεταξύ των υποστηρικτών της προβολής διαμέσου των ΜΜΕ και των αντι-ΜΜΕ, μεταξύ των «εναντίον του αεροδρομίου» και των «εναντίον αυτού του κόσμου».

Αυτό που συνέβαινε εδώ ήταν χτισμένο σε μια αντιπαράθεση λογικών. Από τις καταβολές του, το σύνθημα κατά των μεγάλων άχρηστων έργων υποδομής περιελάμβανε προθέσεις και τρόπους δράσης που ήταν εντελώς αντιθετικοί. Η άκρα αριστερά έβλεπε οικονομική κακοδιαχείριση. Το EELV [Europe Ecologie Les Verts, το Γαλλικό Κόμμα των Πράσινων] είδε ένα έργο που δεν ήταν συμβατό με το όραμά τους για τον πράσινο καπιταλισμό, οι αγρότες είδαν την κλοπή των εδαφών τους, οι πριμιτιβιστές είδαν μια επίθεση σε μια αμόλυντη φύση. Και κάποιοι ριζοσπάστες, είδαν έναν από τους πολλούς τρόπους με τους οποίους το κεφάλαιο και το Κράτος ελέγχουν τις συνθήκες των ζωών μας. Οι πρώτοι τρεις ελπίζουν σε μια ανάπτυξη υπαγορευόμενη από το κεφάλαιο και το Κράτος που να ανταποκρίνεται περισσότερο στις επιθυμίες τους. Οι δύο τελευταίοι θέλουν να θέσουν τέρμα στην ίδια την ανάπτυξη, για λόγους που μερικές φορές δεν είναι πολύ συμβατοί. Επιπλέον, ορισμένοι ακτιβιστές είναι μάνατζερ και διαχειριστές, ενώ άλλοι προωθούν την οριζοντιότητα και την αυτοοργάνωση.

Αυτό που κρατούσε τους πάντες μαζί, ήταν ότι ο καθένας χρειαζόταν πάντα τον άλλον για να μπορέσει να κρατηθεί ο αγώνας. Η ACIPA χρειαζόταν τη βοήθεια των ZADιστών για να καταλάβουν τις εκτάσεις που επρόκειτο να καταστραφούν. Οι ZADιστές χρειάζονταν τη βοήθεια των αγροτών και των οργανώσεων για να λειτουργήσουν ως ασπίδα και για να νομιμοποιήσουν τον αγώνα τους. Οι σχέσεις μεταξύ αυτών των ομάδων βασίζονταν στην αμοιβαία εξάρτηση, η οποία τους συνέδεε με έναν οργανικό τρόπο. Αν και, προφανώς, ο αγώνας περιείχε και πολύ πιο διασκεδαστικές στιγμές.

Πίσω από τη δημόσια εικόνα της ενότητας, βαθείς ανταγωνισμοί βρίσκονταν σε αναμονή για να ξαναβγούν στην επιφάνεια με κάθε ευκαιρία – για παράδειγμα, όταν οι ακτιβιστές πετούσαν πέτρες στους μπάτσους. Πάντα θα εμφανίζεται ένας Julien Durand από την ACIPA να καταγγείλει, στην ορολογία του Bové ή του Mélenchon [αντίστοιχα, οι ηγετικές περσόνες του EELV και της La France Insoumise (Ανυπότακτη Γαλλία)], τα επικίνδυνα και ανεύθυνα άτομα που κατοικούν στο δάσος με ροπή στην καταστροφή, ή μια ομάδα Πράσινων (μέλη του Κόμματος των Πρασίνων) να μιμούνται το άνοιγμα μίας νέας υποδομής φορώντας καινούριες μπότες που μόλις είχαν αγοράσει το ίδιο πρωί στο Montparnasse [τον παριζιάνικο σιδηροδρομικό σταθμό που συνδέει την πρωτεύουσα με τη Δυτική περιοχή της Γαλλίας]. Αυτό συνέβη σε πολλές περιπτώσεις – για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης στη Νάντη τον Φεβρουάριο του 2014, όταν είδαμε τον εκπρόσωπο της ACIPA, Julien Durand, να ακροβατεί διαχωρίζοντας μεν τη θέση της οργάνωσής του από τις καταστροφές ιδιοκτησιών εκείνης της ημέρας, αποφεύγοντας όμως να καταδικάσει ρητά τους «σπάστες» («casseurs»). Με άλλα λόγια, ενώ αποδοκίμασε κάποιες στρατηγικές και ενέργειες, επιδίωξε να διατηρήσει την ενότητα με ένα μέρος των κατοίκων της ZAD, τη βοήθεια των οποίων χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή. Τους επόμενους μήνες, η ειρήνευση συνεπαγόταν και την άρνηση διεξαγωγής οποιασδήποτε νέας διαδήλωσης στη Νάντη. Μέρος των «ZADιστών» δεν παρέλειψε να σεβαστεί αυτή την εντολή.

Αυτή η ενότητα είναι οργανωμένη γύρω από συνιστώσες που συσσωρεύουν ακρωνύμια. Το L'ACIPA είναι μία από τις ιστορικές ομάδες που αντιτίθενται στο αεροδρόμιο. Είναι ένας συντονισμός αντιτιθέμενων που συγκεντρώνει μικρότερες οργανώσεις. Η COPAIN συγκεντρώνει τους αγρότες οι οποίοι, ως επί το πλείστον, συνδέονται με την Confédération Paysanne [Συνομοσπονδία Αγροτών]. Στη συνέχεια, υπάρχει η Συνέλευση του κινήματος, η οποία ξεκίνησε από τους καταληψίες.

«Για πολύ καιρό, η Συνέλευση του κινήματος ήταν ένας τόπος συζήτησης και κατάθεσης ιδεών και σχεδιασμών από τις διάφορες ομάδες που συμμετείχαν στον αγώνα, χωρίς τη φιλοδοξία να λαμβάνονται αποφάσεις με ένα μοναδικό χαρακτήρα. Για μένα, το «κίνημα» συνδεόταν με αυτόν το δημιουργικό χώρο, όπου διαφορετικές τάσεις μπορούσαν να αποκτήσουν και να ανταλλάξουν πληροφορίες, να υποστηρίξουν τις θέσεις τους και να ασκήσουν κριτική ο ένας στον άλλον, χωρίς να αρνούνται την αυτονομία τους στο να αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες. Νομίζω ότι αυτό είναι και εκείνο που ορισμένοι άνθρωποι άρχισαν να ονομάζουν «ενότητα» - ούτως ή άλλως, εκεί ήταν που άκουσα τη λέξη για πρώτη φορά. Στην ένταση της στιγμής, δεν έδωσα πραγματικά μεγάλη προσοχή σε αυτό. Οι άνθρωποι μιλούσαν για το «κίνημα» και τα «συστατικά μέρη» του. Αργότερα, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι η έννοια της ενότητας εμφανιζόταν περισσότερο σαν ένας τρόπος για να ειρηνεύσει την κατάσταση, να μιλήσει κανείς για αυτήν με πιο ελκυστικά λόγια, λόγια που δεν αποκάλυπταν τις συγκρούσεις και τις αντιφάσεις. Εν ολίγοις, για να μας αποκοιμίσει, για να υπονομεύσουμε την πυρακτωμένη ενέργεια, αναζητώντας συνεχώς μια «μέση οδό» [μια οδό συμβιβασμού και υποχωρήσεων] και για να καταλήγουμε -όταν ακούμε τη λέξη «κίνημα»- να ξεχνάμε την ποικιλομορφία που μπορεί να μας δώσει τη δυνατότητα της έκπληξης, στη βιασύνη μας να φτιάξουμε μία μάζα που κινείται «από κοινού». ***[μαρτυρία, «Το κίνημα είναι νεκρό, ζήτω .... η μεταρρύθμιση!» Μια κριτική της ενότητας και των ελίτ της, Φεβρουάριος 2018, από ένα ασήμαντο γκρουπούσκουλο.]***

Δεν υπάρχει ποτέ έλλειψη αυτοανακηρυγμένων επαναστατικών ή μεταρρυθμιστικών στρατηγικών που να επιβάλλουν στο όνομα της ενότητας, του πραγματισμού, του επείγοντος, μια συγκεκριμένη κατεύθυνση και τη μοναδικότητα ενός κινήματος. Ορισμένοι ηγέτες εμφανίστηκαν μεταξύ των ίδιων των καταληψιών, κινητοποιώντας την υλική τους δύναμη, τα δίκτυά τους, την ενέργειά τους...όχι μόνο προς όφελος της κοινότητας ως σύνολο, αλλά και για να δομήσουν μια ιδεολογική ηγεμονία μέσα στη ζώνη και στον αγώνα. Μαζί με τους «θεσμικούς» ακτιβιστές καταδίκασαν κάποιες ενέργειες, όπως την επίθεση σε ένα δημοσιογραφικό αυτοκίνητο, ή τη δράση κατά την οποία πετάχτηκε κοπριά στη διάρκεια ενός συνεδρίου για την προεκλογική καμπάνια του France Insoumise στη Vacherie, μια κατειλημμένη κατοικία στη Ζαντ. Το όραμά τους για «ενότητα» είναι να φιμώσουν τις αποκλίσεις και να επιβάλλουν τη δική τους πειθαρχία στο κίνημα.

Υπεύθυνοι, η Επιτροπή για τη Διατήρηση των Καταλήψεων (CMDO) και κάποιοι συνεργάτες, βαπτισμένοι πομπωδέστατα ως μία αναφορά στους καταστασιακούς τους προγόνους του '68. Πρόγονοι οι οποίοι τότε είχαν διατηρήσει μια καθαρή απόσταση από όλους τους συνδικαλιστές και τους αριστερούς γραφειοκράτες. Σε αυτήν την επιτροπή, κάποιες παλιές διασημότητες από το αυτόνομο κίνημα δεν δίστασαν να παίξουν το ρόλο των εκπροσώπων για τα media, να κανονίσουν συνεργασίες με κάθε είδους γραφειοκράτες, να δεχτούν το παιχνίδι της διαπραγμάτευσης με το Κράτος. Με άλλα λόγια να γίνουν διαχειριστές του αγώνα.

Αυτές οι ίδιες διασημότητες, χάρη στο ταξικό παρελθόν τους, μπορούν να μονοπωλήσουν πόρους και συζητήσεις, συστηματικά να δυσφημούν τους αντιπάλους τους, να τους προσβάλλουν, να τους απειλούν. Οι τελευταίοι από τους μη ελεγχόμενους ακτιβιστές που δεν είχαν εγκαταλείψει τις Συνελεύσεις του κινήματος, κατέληξαν τελικά να φύγουν απδι-

ασμένοι/ες από αυτήν τη συμπεριφορά.

Η ενότητα καταλήγει να δείχνει τα όριά της από τη στιγμή που ο σκοπός έχει πετύχει ή ο αγώνας έχει ηττηθεί. Αν ένα κείμενο έξι σημείων διεκδικεί τη διαχείριση της ZAD από μια εξουσία που προκύπτει από το κίνημα, τα συστατικά του κινήματος ουσιαστικά αναζητούν τη διαπραγμάτευση. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, το Κράτος δεν παραιτείται από τίποτα.

Για αρκετούς μήνες, μια συγκεκριμένη συνέλευση εστίασε στις σκέψεις για το μέλλον της ZAD μετά το αεροδρόμιο. Σε αυτό το ζήτημα, συγκεκριμένες ομάδες όπως η ACIPA ή η COPAIN ανέλαβαν τα ηνία. Η εγγύτητα πολλών από τους πρωταγωνιστές τους με κάποιους παλιούς ακτιβιστές του Larzac τους επέτρεψε να παρουσιάσουν παλιές συνταγές. Η πρόταση είναι μια «κανονικοποιημένη» ζώνη , κάτω από ένα βραχυπρόθεσμο συμβόλαιο με το κράτος, συνδιαχειριζόμενη από τη συνομοσπονδία των αγροτών και των κρατικών περιβαλλοντολόγων. Αυτή είναι η άποψη που υπερασπίζεται οJosé Bové, ένας παλιός ακτιβιστής του Larzac και του EELV, φίλος του Hulot (ο τωρινός Υπουργός Περιβάλλοντος) και του Julien Durant της ACIPA.

Η κανονικοποίηση του δρόμου D281 φέρει την επιρροή αυτής της στρατηγικής. Για αυτή την περίπτωση το CMDO, συνηθισμένο στην ηγεμονία του, δεν φρόντισε καν να συμμορφωθεί με τους κανόνες, ούτε και να βασιστεί στην ψήφο της συνέλευσης. Στις ημέρες που ακολούθησαν, περίπου 200 άτομα αποσυναρμολόγησαν τα οδοφράγματα – όχι χωρίς να σπρώξουν κάποιους απρόθυμους ακτιβιστές που αρνήθηκαν την απόφαση, βγαίνοντας πιο μπροστά από το έργο της επιβολής του νόμου σε αυτή την περίπτωση. Η LamaFâché, μια κοινότητα εγκατεστημένη στο δρόμο διαλύθηκε. Κάποιοι ακτιβιστές την ξαναέχτισαν λίγο παραπέρα. Από τότε, η συνέλευση η οποία εκπροσωπεί μόνο μια πλευρά της ZAD, ομολογουμένως την πλευρά που εμπεριέχει την πλειοψηφία των κατοίκων και εκείνους που παίρνουν μέρος στον αγώνα, αποπειράται να διαπραγματευτεί.

Για να διατηρήσουν την ενότητα, οι ιδεολόγοι της έσπασαν την ενότητα με εκείνους για τους οποίους αυτός ο αγώνας σήμαινε κάτι παραπάνω από απλά την απόκτηση μιας φάρμας ή ενός χωραφιού μέσω της διαπραγμάτευσης με το Κράτος. Αυτός ο αγώνας μας θύμισε ότι οι «Φίλοι» δεν είναι απαραίτητα φίλοι, ότι οι της COPAIN *(λέξη που στα γαλλικά σημαίνει «φίλος»)* δεν είναι απαραίτητα φίλοι.

Όλα αυτά μας θυμίζουν ότι ένα μόρφωμα από μόνο του δεν μπορεί να εξασφαλίσει την οριζοντιότητα. Κάποιοι ακτιβιστές που πάντα μισούσαν τις συνελεύσεις, επένδυσαν τους εαυτούς τους σε αυτές. Όχι για την πιθανότητα ελευθερίας και αυτοοργάνωσης που μπορούσαν να τους προσφέρουν, αλλά αντίθετα, για τη λογική της διακυβέρνησης, του ελέγχου και της υποταγής που τους υποσχέθηκαν. Αν από την πλευρά μας είμαστε ακόμα συνδεδεμένοι με τις συνελεύσεις, είναι για εντελώς διαφορετικούς λόγους: για να συντονιστούμε, για να μπορούμε να εκθέσουμε τα παιχνίδια εξουσίας κάποιων ομάδων, για να αποφύγουμε την τροφοδότηση των ναρκισσιστικών στάσεων των ομάδων. Εν συντομία, για την αντι-εξουσιαστική δυνατότητά τους.

Η ενότητα είναι για την αυτο-οργάνωση ό,τι είναι οι αλυσίδες για την ελευθερία. Από την πλευρά μας, κατά τη διάρκεια συνελεύσεων, πάντα υπερασπιζόμασταν τις καταλήψεις και τις οργανώσεις ατόμων που ήταν ενάντια στη στρατηγική ενότητα ανάμεσα σε οργανώσεις και ομάδες. Είμαστε από αυτούς που πάντα αρνιόμασταν τη συνυπογραφή κειμένων με οργανώσεις, και όχι μόνο τις «πολιτικές».

Η στοίβα των ακρωνύμιων δεν αποτελεί ταυτότητα, ούτε μια αυτόνομη δύναμη, αλλά αντίθετα εκφράζει την υποταγή σε ένα γενικό επιτελείο. Είναι σαν να υπήρχε ένα είδος ενδιαφέροντος να ιδωθεί η διάσπαση της Αριστεράς – η Αριστερά η οποία δεν ήταν ποτέ τίποτε άλλο παρά μια πλευρά της υποταγής – και που θα έπρεπε να τη βοηθήσουμε να ξανασταθεί στα πόδια της, ή ακόμα και να γίνουμε κομμάτι της. Να ενοποιείς σημαίνει να παίζεις ένα ρόλο, να παίζεις ένα ρόλο στο να δημιουργηθεί ένα πλατύ μέτωπο. Αυτό σημαίνει ότι πραγματοποιείς τις δραστηριότητές σου περισσότερο μέσω μιας ουσιαστικής στρατηγικής προσέγγισης, παρά μιας ηθικής προσέγγισης. Πάνω από όλα, όλα αυτά παράγουν μόνο εκτοπισμό και χώρους όπου ο καθένας αναγκάζεται να ακολουθήσει το μονοπάτι που ήδη έχει χαραχθεί για αυτούς, αντί να ψάχνει να χτίσει συνεργασίες και να δημιουργήσει κάτι κοινό χωρίς να καταπιέζονται οι διαφορές και οι διαφορετικές προσωπικές πραγματικότητες. Το να ενοποιήσουν ουσιαστικά σημαίνει να ανανεωθούν οι παλιές πολιτικές παραδόσεις στις πιο ποταπές πτυχές τους.

Σήμερα αυτό το ιδεολογικό σύστημα του κόσμου του αγώνα μοιάζει να έχει διαδοθεί σαν πυρετός. Συνελεύσεις για όσους ψάχνουν άσυλο μπορούν τώρα να υποδεχτούν ένα γερουσιαστή του EELV, πρώην σύμμαχο του Valls, να επισκεφθεί τις καταλήψεις τους. Συλλογικότητες ενάντια στην καταστολή σκέφτονται να ενημερώσουν το τοπικό συνδικάτο CGT για τις πράξεις τους, αν και το συνδικάτο αυτό καταδίκασε τις δράσεις των «σπαστών» το 2016. Το Maison de la grève («Σπίτι της Απεργίας») καλωσόρισε τον Houria Bouteldja (ένα συγγραφέα που έχει κατηγορηθεί για ξεκάθαρο αντισημιτισμό και ομοφοβία). Μέλη των Παρισινών cortège de tête προστάτεψαν τα κτίρια του Emmaus, μια οργάνωση που είναι συνένοχη με τους μηχανισμούς των εξώσεων... Είναι αναγκαίο να πούμε ότι για άλλους, είναι κάποιος καιρός τώρα που ως *«εκλεγμένοι εκπρόσωποι των εκτάσεων στις οποίες κατοικούν, μπορεί να είναι σε εξεγέρσεις την Πέμπτη και στο Δημοτικό Συμβούλιο τη Δευτέρα.»*

Αυτό που η ιδεολογία της ενότητας διαδίδει είναι μια πειθαρχία του κόσμου του αγώνα που ευνοεί συνδέσεις με συνδικαλιστές, με την πολιτική και συνεταιριστική Αριστερά (π.χ. συνδικάτα, πολιτικούς και μη κερδοσκόπους) πάνω από κάθε αποτελεσματική εναλλακτική λύση. Το τελετουργικό θέαμα της ελεγχόμενης άμεσης δράσης εξυπηρετεί το να ικανοποιηθούν οι ακτιβίστικες παρορμήσεις και τα πολεμοχαρή θυμικά, διατηρώντας παράλληλα μια ψεύτικη εξεγερσιακή εικόνα. Το θέαμα της αμφισβήτησης αντί της αμφισβήτησης του θεάματος.

Η επιτροπή ElCondor, παρεμπιπτόντως

Caen, Μάρτιος 2018

Υποσημειώσεις:

[1] Για αρκετές βδομάδες τώρα, εργάτες του σιδηροδρόμου έχουν πραγματοποιήσει απεργίες για να υπερασπιστούν τα κεκτημένα τους και να αντιταχθούν στο άνοιγμα της σιδηροδρομικής αγοράς σε ανταγωνιστές.

Αλληλεγγύη στη ZAD

Ενημέρωση - Συζήτηση

(Zone à Défendre - Ζώνη προς υπεράσπιση)

Σάββατο 9 Ιούνη στις 7:00 μ.μ.

στην κατάληψη Αγρός

(αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος στο πάρκο τρίτση)

*Μετά το τέλος της εκδήλωσης γιορτάζουμε όλες/οι μαζί τα 9 χρόνια της κατάληψης Αγρός

Τη δεκαετία του '60 η γαλλική κυβέρνηση αποφασίζει τη δημιουργία ενός διεθνούς αεροδρομίου εκτός Παρισιού, στην περιοχή Notre-Dame-Des-Landes, 25χλμ βόρεια της πόλης Νάντη, όπου λειτουργεί ήδη άλλο ένα αεροδρόμιο. Το σχέδιο προβλέπει την απαλλοτρίωση άνω των 20.000 στρεμμάτων γης, την καταστροφή 1.300 στρεμμάτων δάσους, την αποξήρανση υγροβιότοπων και τον εκτοπισμό των κατοίκων της περιοχής. Έκτοτε έχει ξεκινήσει ένας αγώνας ενάντια στα σχέδια του γαλλικού κράτους, αρχικά από κατοίκους και αγρότες της περιοχής, ενώ το 2009 -οπότε και το σχέδιο ανακινείται- συγκεντρώνονται εκατοντάδες αγωνιζόμενοι/ες, καταλαμβάνουν τη γη, δημιουργούν δομές και μπλοκάρουν στην πράξη το σχέδιο κατασκευής του αεροδρομίου. Ο αγώνας της ZAD δεν αφορά πλέον ένα ακόμα καταστροφικό αναπτυξιακό σχέδιο, αλλά τη ζωή όσων κατοικούν εκεί, το ίδιο το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης, της αυτοδιαχείρισης, της αλληλεγγύης.

Το πρώτο κύμα καταστολής στη ZAD το 2012, με σκοπό την πλήρη εκκένωσή της, βρήκε αντίσταση από χιλιάδες αλληλέγγυες/ους, που βοήθησαν να ξαναχτιστούν όσα καταστράφηκαν. Τον Απρίλη του 2018, τρεις μήνες μετά την ανακοίνωση της ακύρωσης κατασκευής του αεροδρομίου, ξεκινά το δεύτερο κύμα καταστολής, που στοχεύει στην ολοκληρωτική εξαφάνιση της ZAD, του μεγαλύτερου καταληψιακού εγχειρήματος σε ευρωπαϊκό έδαφος.

- Παρουσίαση του εγχειρήματος της ZAD.
- Συζήτηση για τις δομές, τις διαδικασίες, τα χαρακτηριστικά του εγχειρήματος - Δυναμική, όρια & αντιφάσεις.
- Η κρατική καταστολή στη ZAD και γενικότερα στη Γαλλία.
- Αγώνες ενάντια σε αναπτυξιακά σχέδια παγκοσμίως.
- Η σημασία της ύπαρξης και υπεράσπισης των αυτοοργανωμένων, κατειλημμένων εδαφών γι' αυτό που είναι και αυτό που προτάσσουν.

ΑΓΡΟΣ

Πρόσβαση: Β12 - 711, στάση 6η Χασιάς
Επικοινωνία: email: agros@espiv.net - http://agros.espivblogs.net